

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/298/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112211017
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112211017.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: DARENA LLC, so sídlom 320 85th Street # 14, Miami Beach, FL 33141, USA, ID: L09000039293, zastúpeného advokátkou JUDr. Anetou Tabačkovou, so sídlom M. P. XX, Q. Q., proti žalovanému: Mesto Banská Bystrica, so sídlom Československej armády 26, Banská Bystrica, IČO: 00 313 271, o splnenie si zákonnej povinnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/123/2012 - 185 zo dňa 22. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zrušiť Investorský útvar Mesta Banská Bystrica zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby na strane navrhovateľa.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., nakoľko podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrhu žalobcu vyhovel. V odôvodnení uviedol, že žalobca je nespochybniteľne veriteľom Investorského útvaru Mesta Banská Bystrica, jeho pohľadávka bola uznaná za oprávnenú v konkurznom konaní vedenom na majetok IUM, pričom táto pohľadávka napriek ukončenému/zrušenému konkurznému konaniu nebola dosiaľ uspokojená, keď samotný konkurz na majetok IUM bol zrušený z dôvodu, že nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu. IUM nedosahuje žiadne tržby, pričom napriek týmto skutočnostiam a faktickému naplneniu podmienky pre jej zrušenie zriaďovateľom podľa ustanovenia § 21 ods. 12 písm. a) zákona č. 523/2004 Z. z. k jej zrušeniu žalovaným ako zriaďovateľom nedošlo, čím jednoznačne porušil zákon v neprospech žalobcu. Žalovaný si nesplnil svoju zákonnú povinnosť a v dôsledku toho znemožňuje aj uspokojenie pohľadávky žalobcu. Zrušením IUM žalovaným by na žalovaného prešli všetky práva a povinnosti IUM a teda aj záväzok voči žalobcovi. Stav, kedy žalovaný odmieta splniť svoju zákonnú povinnosť sa žalobcu ako veriteľa dotýka priamo, nakoľko táto skutočnosť bráni možnosti domáhania sa uspokojovania jeho pohľadávky od žalovaného. Namietal, že súd v odôvodnení rozhodnutia poukazoval a svoje rozhodnutie oprel o rozsudok Najvyššieho súdu SR 5Cdo/2/2007, v ktorom bol vyslovený nezáväzný a ničím neodôvodnený právny názor (navyše uvedený v rozhodnutí týkajúcom sa veci, v ktorej súd nemal o tejto otázke vôbec rozhodovať), podľa ktorého

prechod práv a povinností na zriaďovateľa prichádza do úvahy len vo vzťahu k činnostiam, pre ktoré bola príspevková organizácia zriadená a nie ku činnostiam, ktoré prípadne vykonávala ako podnikateľskú činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Citované rozhodnutie najvyššieho súdu nepokladá za záväzný a jediný správny výklad, samotné ustanovenie, ktoré je v predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR rozoberané, nedáva žiadny základ pre vyvedené závery Najvyššieho súdu SR. Je proti základným princípom právneho štátu, ako aj ochrany oprávnených záujmov veriteľov, aby sa zriaďovateľ pri zrušení príspevkovej organizácie, za ktorej činnosť nesie zodpovednosť, tejto zodpovednosti zbavil s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný, v ktorom uviedol, že považuje rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, stotožňuje sa so záverom súdu, že žalobcovi nesvedčí aktívna legitímácia na podanie takejto žaloby. Žalobca sa domáha splnenia povinností, ktorá síce vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva, avšak medzi jeho nárokmi a konaním žalovaného spôsobom, akým to popisoval v žalobnom návrhu a preukazoval niet príčinnej súvislosti. V priebehu súdneho konania spochybňovali aj právo žalobcu k tvrdenej pohľadávke, ktorá podľa názoru žalovaného nebola uznaná správcom konkurznej podstaty Investorského útvaru Mesta Banská Bystrica T. W., pretože na prezenčnej listine z prieskumného pojednávania zo dňa 02. 04. 2004 jeho podpis sa nenachádza a tento sa nenachádza ani na zozname pohľadávok vypracovaných správcom konkurznej podstaty tak, ako to konštatoval okresný súd v inom konaní vedenom pod č. k. 61Cb/29/2007, ktorý spis je pripojený k tomuto súdnemu konaniu. Z tohto dôvodu je potom pohľadávka žalobcu v celom rozsahu premlčaná. Žalovaný nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými v žalobcom podanom odvolaní, zotrváva na argumentácii uvedenej na pojednávaniach a v písomných vyjadreniach, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne a právne správny v celom rozsahu potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec v medziach daných odvolaním žalobcu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. preskúmal a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozhodnutí, ako aj s jeho dôvodmi, ktoré sú zrozumiteľné, presvedčivé a jasné. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za prijateľné, pretože so všetkými námietkami, ktoré žalobca v odvolaní uvádza, sa okresný súd dostatočne vyporiadal, čo vyplýva aj z rozhodnutia a jeho odôvodnenia. Nové skutočnosti, ktoré by ovplyvnili a zvrátili výsledky doterajšieho dokazovania, žalobcom uvádzané v odvolaní, neboli.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd ďalej uvádza, že odvolací súd rovnako ako okresný súd je toho názoru, že žalobca nie je vecne legitimovaný na podanie žaloby, ktorou sa domáhal uloženia povinností zrušiť príspevkovú organizáciu, ktorej zriaďovateľom je žalovaný. V súdnej veci neobstojí aplikácia § 80 písm. b) O. s. p. z dôvodu, že žalovanému nesvedčí povinnosť z tvrdeného hmotného práva, keď sám žalobca v súdnom konaní tvrdil, že jeho hmotné právo je priznané v konkurznom konaní voči Investorskému útvaru Mesta Banská Bystrica, t. j. voči inému právnomu subjektu. Hoci treba prisvedčiť žalobcovi, že v prípade splnenia zákonných podmienok podľa § 21 ods. 12 zákona č. 532/2004 Z. z. zriaďovateľ je povinný príspevkovú organizáciu zrušiť odvolací súd poukazuje na to, že súd nemôže takúto povinnosť žalovanému uložiť s prihliadnutím aj na to, že rozhodovanie o zrušení príspevkovej organizácie patrí výlučne do právomoci voleného orgánu obce - v tomto prípade do právomoci Mestského zastupiteľstva Mesta Banská Bystrica a to podľa § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb.. Ďalej odvolací súd dodáva, že v súdnej veci sa nejedná o splnenie povinnosti, ktorá

vyplýva zo zákona priamo voči žalobcovi, čoho následkom je nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby tak, ako ju žalobca podal. Ak v dôsledku porušenia zákonnej povinnosti zo strany žalovaného vznikla žalobcovi ujma, nemožno vylúčiť vznik iného záväzkového vzťahu, avšak žaloba, tak ako bola žalobcom koncipovaná, nie je dôvodná pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd ďalej konštatuje, že nemožno prisvedčiť žalobcovi, že prvostupňový súd pri rozhodovaní nemal brať na zreteľ aj názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/2/2007 a že Najvyšší súd Slovenskej republiky v horeuvedenej veci nesprávne aplikoval zákonnú normu. Vyhodnotenie dôkazov okresným súdom je v súlade s obsahom spisu a so zásadami formálnej logiky, odvolací súd preto rozhodnutie prvostupňového súdu v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil z dôvodu jeho správnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O. s. p., podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol navrhovateľ, ktorému by v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu trov konania, keďže si tento žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a odvolací súd ani nezistil zo spisu, že by žalovanému nejaké trovy konania v súvislosti s podaným odvolaním vznikli odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.